

tjenestemandsløvs regler kunne føles vel rigoristiske, især hvor ombuddet var beskedent vederlagt.

Folketingets lønningsudvalg beskæftigede sig en del med dette spørgsmål og udtalte herom i sin betænkning:

„Udvalget har under samråd med lønnings- og pensionsministeren drøftet vilkårene for tjenestemænd, der varetager kommunale ombud. Ministeren har erklæret sig villig til at udsende cirkulære, som på visse punkter træder i stedet for reglerne i finansministeriets cirkulære af 28. november 1946. Der er således givet tilsagn om, at bestemmelsen om, at tjenestefrihed i videst muligt omfang skal skaffes ved tjenestebytning eller tjenesteomlægning, vil blive suppleret med en bestemmelse om, at der ikke herigennem må påføres tjenestemanden en samlet arbejdsbyrde af uforholdsmæssigt omfang, og at der også ved selve tjenestens tilrettelæggelse tages hensyn hertil. Samtidig har ministeren erklæret at ville overveje en udvidelse af det antal tjenestefri dage uden lønafkorting, som kan ydes til varetagelse af ulønnede hverv, i tilfælde hvor tjenestemanden beklæder mere end ét kommunalt ombud.

I forbindelse med foranstående bemærkes, at udvalget har været opmærksom på, at det ovennævnte finansministerielle cirkulære også indeholder regler om tjenestemænd, der er indvalgt i folketinget.

Da der imidlertid i folketingets præsidium er truffet afgørelse om, at endelig bestemmelse om folketingsmedlemmernes fremtidige lønnings-, efterløns- og pensionsforhold først skal træffes i næste folketingsår, har udvalget fundet det rigtigst, at de her berørte forhold ligeledes først tages op til nærmere behandling i udvalget i næste folketingsår.“

4. Den tidligere bestemmelse, der generelt gav tjenestemanden pligt til anmeldelse, inden han overtog nærmere angivne *bibeskæftigelser uden for statstjenesten*, er bortfaldet. Den eneste betingelse for, at en tjenestemand kan have beskæftigelse ved siden af sin tjenestemandsstilling, er nu, at den ikke må stride mod den samvittighedsfulde udøvelse af de til tjenestemandsstillingen knyttede pligter og med den for stillingen nødvendige agtelse og tillid. Det blev dog i lønningsudvalgets betænkning understreget, at uanset anmeldelsespligten skulle bortfalde som generel bestemmelse, var det dog ikke hensigten at afskære ansættelsesmyndigheden fra at fastholde anmeldelsespligt for enkelte grupper af tjenestemænd, idet det måtte antages, at der er områder, hvor stillingernes karakter gør det påkrævet at fastholde pligten til at anmelde bibeskæftigelse.